

Intellectual Property | *Rethinking Kai Nielsen*

Åndsverket | *Nylesning av Kai Nielsen*

Denne publikasjonen er en del av verket 'Drapering' av Anne Marthe Dyvi, laget til utstillingen 'Lost Garden' på Henie Onstad Kunstsenter, sommeren 2012.

Drapering

Drapering er en hendelse, en reaktivering av en eksisterende skulptur og et tyveri. Kunstneren Anne Marthe Dyvi dekker til kunstneren Kai Nielsens skulptur, *Vinden kysser vandspejlet / Zeus og Io* (1918-1920), med aluminiumsfolie. Materialet får verket til å reflektere lyset mot betrakteren på en måte skulpturens egen overflate ikke er i stand til.

Med intervensjonen ønsker Dyvi å understreke at kunsten er vår felles skatt, at selv ikke kunstneren eller institusjonen kan eie åndsverket.

Drapering står fra 02.juni–04.juni, etter dette er intervensjonen blott en refleksjon av den originale skulpturens historie. Som om det aldri har hendt. Relasjonen mellom kunst og betrakter, og mellom verk og en bevegelig kontekst er en eiendommelig del av kunsten, men ingen eiendom. I forbindelse med utstillingen gir kunstneren ut denne lille publikasjon, *Intellectual Property*.

Anne Marthe Dyvi, f.1979 i Bærum, er billedkunstner og basert i Bergen.

Draping is an event, a reactivation of an already existing sculpture, and a theft.

The artist Anne Marthe Dyvi covers the sculpture, Vinden kysser vandspejlet / Zeus og Io (1918-1920), with aluminum foil. The intervention makes the sculpture reflect light towards the viewer in a way the sculpture's surface is not capable of.

With the intervention Dyvi wants to emphasize that art is our common treasure, and that even the artist or institution can not own the 'intellectual property'.

Draping is visible from 02.juni-04.juni, after which the intervention is merely a reflection of the original sculpture's history. As if it never happened. The relationship between art and viewer, and between work and a moving context is a peculiar part of the arts, but no property. In conjunction with the exhibition, the artist gives out this small publication, Intellectual Property.

Anne Marthe Dyvi, b.1979 in Bærum, is a visual artist based in Bergen.

Fra e-post / kunstner til kunstteoretiker:

Jeg er kommet med på en utstilling på Høvikodden med mitt verk *Drapering* (som kun eksisterer som skisse enn så lenge)

Verket går ut på at jeg vil pakke inn en eksisterende skulptur i Høvikoddens skulpturpark, *Vinden kysser vandspejlet/ Zevs og Io*, laget av den danske billedhuggeren Kai Nielsen i 1919, i aluminiumsfolie. Det vil si jeg har ikke tillatelse til at gjennomføre innpakkingen ennå, da konservator ved Høvikodden har gitt avslag på grunnlag av to punkt:

- det tekniske (kan volde skulpturen skade)
- konservator kan ikke tillate at jeg 'bruker' Kai Niensens skulptur på denne måten. (Åndsverket.)

Det tekniske er en selvfølge også fra min side, jeg ønsker ikke å skade verket, og vil i så fall om innpakkingen finner sted, sørge for at dette ikke kan skje (ta nødvendige forhåndsregler).

Det er det *åndsverksmessige* som jeg interesserer meg for. Både i utgangspunktet for verket, og i prosessen med institusjonen frem til eventuell gjennomføring.

Prosjektet reiser et interessant spørsmål: 'Hvem eier kunsten?'

Nå tenker jeg ikke så mye på de juridiske delene ved åndsverket - at kunstner skal vernes/økonomisk/misbruk osv, men kunst som sådan, som vår allemannseie eller kulturarv. Min intervensjon i skulpturparken vil være temporær, da innpakkingen vil stå fra juni til september.

Jeg jakter på informasjon/bøker/mennesker som er opptatt av filosofien rundt vernet av åndsverket, rommet rundt kunsten og hvordan vi ikke kan eie det alene. Min far pleier å si til meg hvis vi er på en vakker plass i naturen mens han slår ut med armen: -'alt dette er mitt!' Det er på en måte slik jeg føler med kunsten. Det er mitt, vårt. Ikke som eiendom slik vi kjenner det - at man har rett til det alene - men nettopp at det er felles. At vi alle kan oppleve det, dele åndsverket.

Det spennende er at jeg nå ønsker å bevege meg inn i et triangelforhold i prosessen frem til utstillingsåpningen:

Mellom 1. kurator, 2. konservator, 3. meg som kunstner - med en skulptur i midten. Vi er alle i relasjon til kunsten og føler at vi forvalter kunstens/folkets interesser. Men med ulik tilnærming.

Fra e-post / kunstner til konservator

Hei!

Jeg håper vi kan snakke sammen - om ikke i dag en dag du har tid til uken. Dette prosjektet er spennende med tanke på nettopp Kai Nielsen, og en tanke om å nettopp aktivere hans verk. Dette er et temporært aktiveringsprosjekt av kunsten vi omgir oss med. Om kunsthistorien og dens aktualitet. Bare det mytiske bakteppet som Kai Nielsen avdekker er interessant og relevant at kommer ut til folket. På en annen måte, for en kort periode.

Hilsen Anne Marthe

Fra e-post / kunstner til konservator

Hei igjen.

Prøvde deg påny på telefon. Skjønner det er travle dager.

Vil gjerne snakke med deg for å avtale et eventuelt møte på Høvikodden - der jeg kan presentere prosjektet mitt for dere, og vi sammen kan avdekke problemstillingene?

Med vennlig hilsen, Anne Marthe

Fra e-post / konservator til kunstner

Hei!

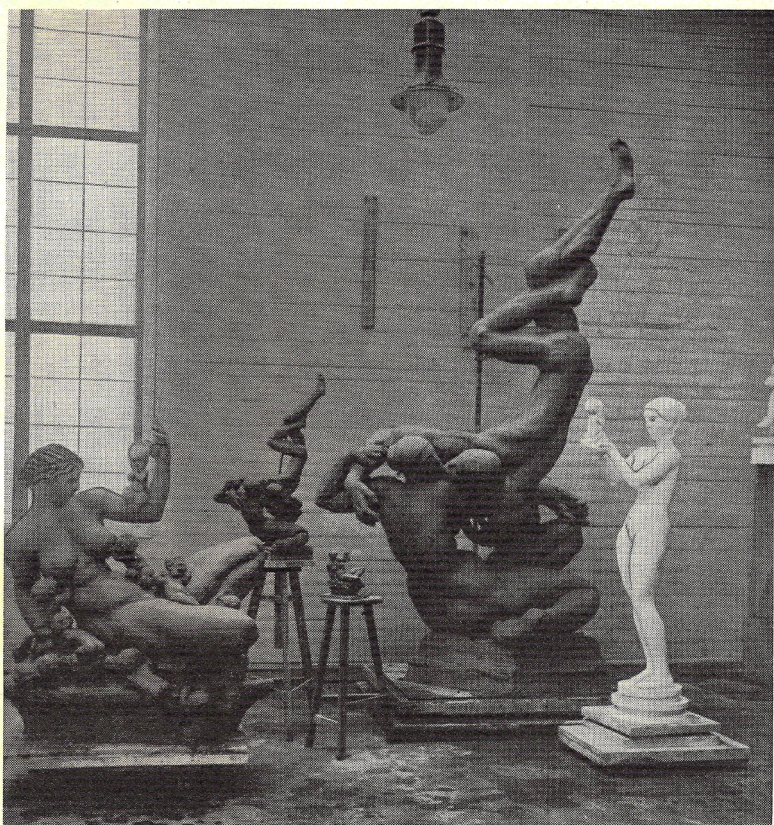
...Angående ditt prosjekt har jeg sagt nei og jeg har også snakket med andre konservatorer som er enig med meg, slik at det er nøye vurdert og jeg kommer ikke til å endre mening...

Fra e-post / kunstner til kurator

Hei ! Takk for et hyggelig møte på Høvikodden.

Du nevnte at HOK kunne tillate en innpakking av skulpturen til Kai Nielsen, så lenge det ikke sto gjennom utstillingsperioden, men i en kort 'periode', så det ble gjort samt dokumentert...

*Fra boken 'Den ukendte Kai Nielsen'
av Zakarias Jensen, 1941, Akfred G.
Hassings Forlag A/S, København*

(Gustav Krog fot.)

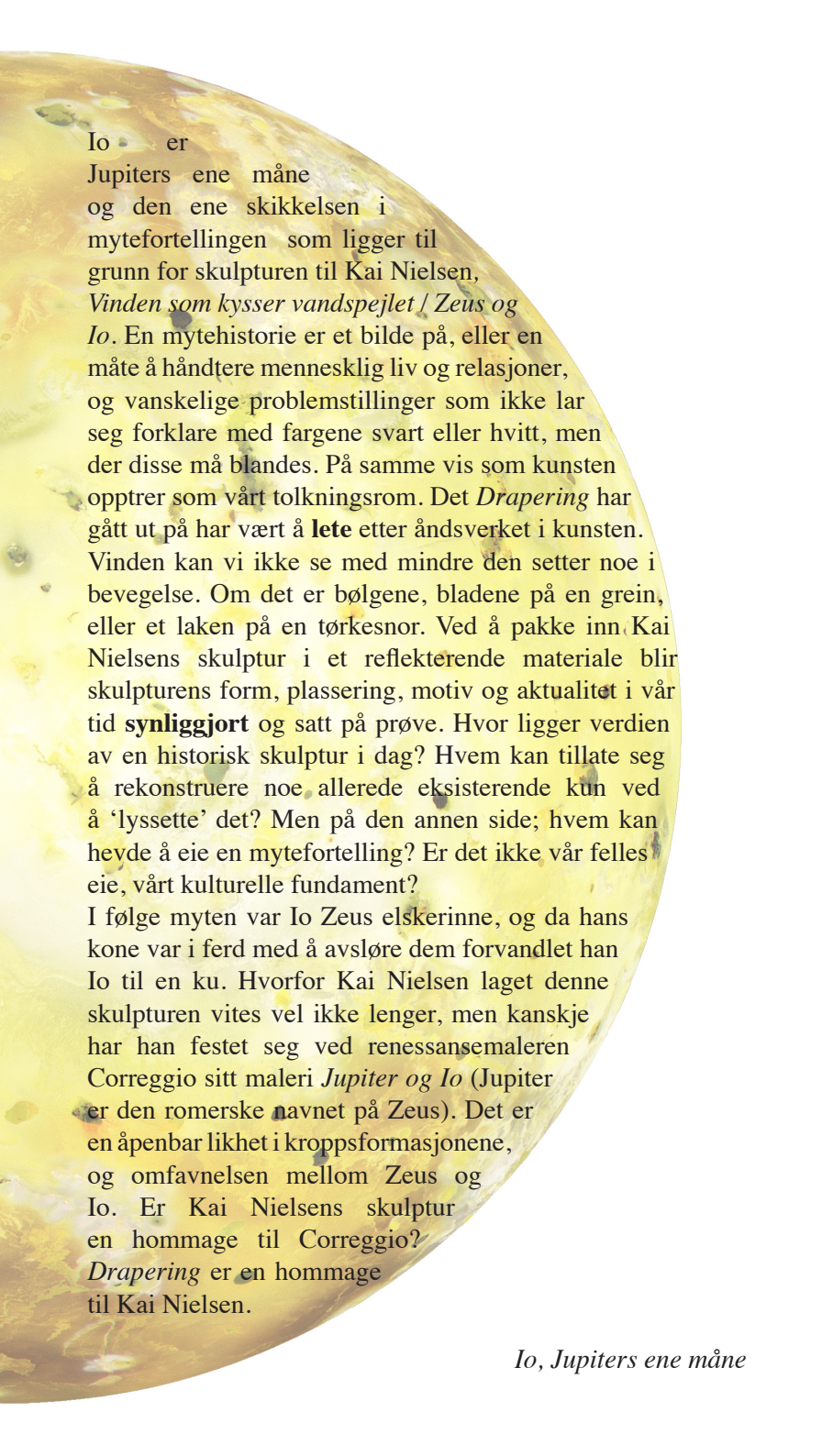
Fra Kai Niensens Atelier 1920. — Man ser de færdige Grupper »Vandmoderen«,
»Zeus og Jo« og »Venus med Æblet«.

'Jupiter og Io' av kunstneren Antonio da Correggio fra 1532-1533. Kunsthistorisches Museum i Wien. Legg merke til likhetene mellom skulpturen til Kai Nielsen og maleriet til Correggio, og spesielt bevegelsene i kroppene, og deres plassering overfor hverandre.

Io er Jupiters ene måne og den ene skikkelsen i mytefortellingen som ligger til grunn for skulpturen til Kai Nielsen, *Vinden som kysser vandspejlet / Zeus og Io*. En mytehistorie er et bilde på, eller en måte å håndtere menneskelig liv og relasjoner, og vanskelige problemstillinger som ikke lar seg forklare med fargene svart eller hvitt, men der disse må blandes. På samme vis som kunsten opptrer som vårt tolkningsrom. Det *Drapering* har gått ut på har vært å **lete** etter åndsverket i kunsten. Vinden kan vi ikke se med mindre den setter noe i bevegelse. Om det er bølgene, bladene på en grein, eller et laken på en tørkesnor. Ved å pakke inn Kai Niensens skulptur i et reflekterende materiale blir skulpturens form, plassering, motiv og aktualitet i vår tid **synliggjort** og satt på prøve. Hvor ligger verdien av en historisk skulptur i dag? Hvem kan tillate seg å rekonstruere noe allerede eksisterende kun ved å 'lysette' det? Men på den annen side; hvem kan hevde å eie en mytefortelling? Er det ikke vår felles eie, vårt kulturelle fundament?

I følge myten var Io Zeus elskerinne, og da hans kone var i ferd med å avsløre dem forvandlet han Io til en ku. Hvorfor Kai Nielsen laget denne skulpturen vites vel ikke lenger, men kanskje har han festet seg ved renessansemaleren Correggio sitt maleri *Jupiter og Io* (Jupiter er den romerske navnet på Zeus). Det er en åpenbar likhet i kroppsformasjonene, og omfavnelsen mellom Zeus og Io. Er Kai Niensens skulptur en hommage til Correggio? *Drapering* er en hommage til Kai Nielsen.

